

"The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ," the Pastoral Letter of His Beatitude Sviatoslav and other sobor documents are available on the Eparchial website: www.stamforddio.org

The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ

Stamford, CT

October, 2013

Volume 11

Sobor Resolution 2

In our personal and family life, we resolve to participate more fully in the liturgical life of our parish, and invite others, personally and through our example, to participate as well.

From the Desk of Bishop Paul

Everyone knows from the Catechism he or she learned as a child, that every Catholic has the strict obligation to participate in the celebration of the Divine Liturgy on Sundays and holy days of obligation, and that to deliberately miss church services for an insufficient reason is a sin that must be confessed.

It seems odd to me that the Church should be obliged to force us, 'under pain of sin', to participate in something that is the foundation of our religious experience, the goal of our life as Christians, and should fill our souls with joy. If we would only stop and remind ourselves for a moment of the immensity and sanctity of what transpires during the Divine Liturgy, we would not have to be 'forced' to attend. We would stand for hours waiting to enter our parish church for the liturgy, with the same enthusiasm as we wait to enter a movie theater or a football stadium.

Gathered together for the celebration of the Divine Liturgy, the parish community with the priest as its leader unites itself with the Lord, Jesus Christ, and with all the saints and angels, creating a mystical union of heaven with earth, and of the present moment with eternity. The Holy Eucharist – the Body and Blood of Our Lord and Savior Jesus Christ – which we receive at the culmination of the celebration of the Divine Liturgy, is, at one and the same time, the source and the summit of our Christian life. There is no more precious time during our earthly life, than the time we spend participating in the Divine Liturgy.

With these sacred truths in mind, and always aware of the immense spiritual gifts that are ours for the asking, let us always strive to faithfully participate in the divine services in our parish church with the utmost piety and enthusiasm.

From the Vocations Office

What does active participation mean for me when I am simply attending Sunday liturgy like everyone else? The first action required of us is being present. We need to attend liturgical services because of the importance of our presence, as a sign of our faith to the other members of the parish community.

Second, we ought to participate actively in the liturgical celebration. Hearing the Word of God is an essential part of active participation in the Eucharist. Our stance in liturgical prayer is not passive but an active, attentive listening. When God speaks we have an obligation to receive his message.

Finally, our active participation culminates in our reception of Holy Communion. Whether we can explain to our friends what the Eucharist means in our lives or whether we find it very difficult to put this meaning into words, the faith and reverence expressed in our reception of the Eucharist speaks louder than any mere verbal explanation. In our lives, the most visible sign, the best encouragement to others, can only be given by personal example. Our presence at the liturgical services is the best witness to our faith in God. Only in presence of God we can discover our vocation in life. Therefore we ought to ask ourselves:

- ◆ Am I a good example of Christian life to others?
- ◆ Is my participation in liturgical services of our parish community a good example for others to follow?
- ◆ Can I inspire others to follow Christ?

From the Office of Religious Education

The Catechism of the UGCC, "Наша Пасха", speaks of the Divine Liturgy in these words:

"The summit of the liturgical life of the Church is a Divine Liturgy (from Greek liturgia - "joint work") - God's ministry to people and the ministry of people to God. At the Divine Liturgy God the Father brings us into the fullness of His own life, through His Son. The Son gives Himself to us to be consumed in the food of the Word and the food of the Body and the Blood, so that we might be with Him "in body and in blood" and, thus, participate in His Deity. The Church, accepting this gift of Christ in the Holy Spirit, responds by offering Herself, that He may live and work in Her as in His own Body. Thus Christ, the Head of the Church, together with the Church, which is His body, brings to the Father in the Holy Spirit, praise and thanksgiving for the salvation which has already been realized." (#344)

God comes to us and we to God in the Divine Liturgy. We become One through the Word and through the Eucharist and this 'oneness' allows God to work through the Church (**we are the Church**)—through *us* in our world. We share all that we have received during the Liturgy with the world and, by sharing ourselves and we allow God to touch others.

- ∴ How can I allow God to touch others through me, at work, in school, in my community?
- ∴ How can I encourage and help others to encounter God's Word and God's Life more deeply?
- ∴ Do I believe that through Christ, my salvation is already realized and how does that affect the way I live my daily life?

Youth Corner

A Lesson from the Early Christians

The Book of Acts describes early Christians as those who "devoted themselves to the apostle's teaching and fellowship, sharing in the Lord's Supper and in prayer" (*Acts 2:42*). Imagine the author of this book living with us today. How do you think, he would describe us, the Christians of the twenty first century?

The most important aspect of Christian life is the Eucharist. It is its "source and summit" (LG 11). We, as church, together celebrate the Eucharist during the Divine Liturgy following the command of Christ at the Last Supper, "Do this in remembrance of me" (Luke 22:19). In this celebration we commemorate "all that was done for us" (Liturgy of St. John Chrysostom) by our Savior. As Christians, we all are invited to celebrate the Eucharist as often as possible, especially, on Sundays and major holidays. In addition, we have an obligation to invite our Christian friends to do likewise.

Having in mind the example of the early Christians from the Book of Acts, mentioned above, let us ask ourselves the following questions.

- ☞ Do I attend the Eucharist, namely, the Divine Liturgy, every Sunday and on the major Feast Days?
- ☞ Do I remind my fellow Christians about this obligation?
- ☞ Do I actively participate in the celebration when I am in Church?

In conclusion, let us pray, so that the above mentioned example from the Book of Acts become an inspiration for us to participate more fully in the liturgical life of our parishes, especially the Divine Liturgy.

From the Office of Ongoing Priestly Formation

"Dear priest celebrate this Divine Liturgy as your first, last, and the only Eucharist you will celebrate." What a powerful statement! Could you imagine if the Divine Liturgy you are about to celebrate was the only one you will be able to celebrate? Each priest holds dearly in memory the first Divine Liturgy after ordination to the Holy Priesthood. What a profound experience, what a joyous and prayerful feeling! It matters very much to the Church, universal and local, how each priest celebrates the Eucharistic Sacrifice. If the priest is obviously full of faith in the Eucharistic mystery, if he is recollected and prayerful, if he handles the Body and Blood of Christ with transparent reverence, and if he respects the liturgical norms of the Church, then blessed is that local community with whom and for whom he offers this sacrifice.

We all as priests should be aware that we are a part of a glorious tradition. The early Church "remained faithful to the teaching of the apostles, to the brotherhood, to the breaking of bread and to the prayers" (*Acts 2:42*). Our personal devotion to Eucharist and liturgical life should be unmistakable. Then every Divine Liturgy we celebrate will be for us and for the people an experience of faith that is confessed and communicated, of hope that is confirmed, and of charity that is enkindled and spread.

- Do I recall a joyful feeling of my first Divine Liturgy as a priest?
- I am leading my parish community by personal example of devotion to liturgical life of the Church?

From the Office of Diakonia

In his pastoral Letter, His Beatitude reminds us how our weekly participation in the Divine Liturgy should be considered not as an obligation imposed upon us, but rather it should be considered as a gift from our Lord, who longs to encounter us, in order to fill us with His grace and love. What brings us the greatest joy and senses of meaning to our lives are relationships: our personal relationship with God and with others. Just as our social life is based in communication, so our spiritual relationships are based on our private and communal prayers. The early Christians mention that "a Christian without prayer is like a fish without water": without prayer our spiritual life cannot exist.

If we simply talk for the sake of talking, then our conversation is meaningless. However, when we share with one another that which is most important, then we find through our conversation we grow by better understanding ourselves and our neighbor. Revelation is God speaking to us, while our response to God's revelation is manifest in our prayer. St. Nilus of Sinai reminds us how: "prayer is a conversation of the soul with God. . . it is a remedy against worry and laziness, the uplifting of our mind to God. As bread supplies nourishment for the body, and virtue nourishes the soul, so fervent prayer nourishes our mind."

Through our personal prayer, our communal prayer and reception of the sacraments, God not only manifest Himself to us but begins to share with us the blessedness of His Divine Life this is why prayer is so essential for our lives as Christians.

From the Office of Family Life

The summit and culmination of Christian family life, parish community, and individual Christian is reception of the Eucharist during the Divine Liturgy. For a practicing Christian to unite with Eucharistic Christ is a beginning of deification in Christ. The parish community during the Divine Liturgy with "one mind and one heart" encounters God.

Family as a "domestic Church" has as a primary obligation and duty to instill faith and love toward liturgical services in their children. We can achieve this only through our example of active participation in the liturgical life of a parish family. Even if our children do not yet fully understand the meaning of the liturgical services, our presence as a family at the Liturgy will cultivate in them reverence and piety toward the liturgical services.

Families in contemporary society yearn for a good example which would inspire them and help them to understand the great value and benefits of participation in the liturgical life of a parish. Only in the Divine Liturgy can a family encounter the living Christ and become inspiration and a good Christian example to follow for others. It is very important for families to participate in liturgical life of the parish together as one community. Today is the perfect time to start living our lives, both as individual and as families, according to the teaching of the Gospel and fully participate in the liturgical life of our Church as one vibrant parish community.

So, now we ought to ask ourselves:

- ▶ Do I and does my family fully participate in the Sunday's Eucharist and liturgical services of my parish?
- ▶ Do we understand that the Eucharist nourishes and inspires us to carry on our daily tasks, trials, and tribulations?
- ▶ Do we appreciate the value of the Divine Liturgy in building our vibrant parish community?
- ▶ Do we understand that in the Divine Liturgy our families encounter the Living Christ?

“Жива Парафія – Місце Зустрічі з Живим Христом,” Пастирський Лист
Блаженнішого Святослава та інші Соборові документи - доступні на
єпархіальному сайті: www.stamforddio.org

Жива Парафія – Місце Зустрічі з Живим Христом

Стемфорд

жовтень, 2013

число 11

2-га Соборна Постанова

В нашому особистому та родинному житті

**ухваляємо та постановляємо брати повнішу участь у літургійному
житті нашої парафії та запрошувати інших особистим прикладом до спільної молитви.**

З Канцелярії Єпископа

Всім нам відомо, з Катехизму, який ми вивчали у дитинстві, що кожен католик має чіткий обов'язок приймати участь у Божественній Літургії кожної неділі та свята, і, що свідоме пропускання церковної служби без поважної причини є гріхом, який слід визнати на Тайні Покаяння.

Здається дивним, що церква зобов'язується примушувати нас “під страхом гріха” до участі у чомусь, що є основою нашого релігійного досвіду, метою нашого християнського життя, та наповняє наші душі радістю. Якби ми тільки зупинилися і пригадали собі на мить величність та святість того, що відбувається під час Божественної Літургії, то нас не треба б було “змушувати” бути присутніми на Літургії. Ми б годинами стояли в очікуванні входу до нашої парафіяльної церкви на Літургію, з таким самим ентузіазмом, як ми чекаємо перед входом до кінотеатру чи футбольного стадіону.

Зібравшись разом для участі у Божественній Літургії, парафіяльна спільнота із священником, як своїм провідником єднається з Господом Ісусом Христом і з усіма святими і ангелами, створюючи містичну єдність неба із землею, і в даний момент з вічністю. Свята Євхаристія - Тіло і Кров Господа і Спаса нашого Ісуса Христа - які ми отримуємо під час кульмінаційного моменту Божественної Літургії, є водночас джерелом і вінцем нашого християнського життя. Не існує дорожчшого часу у нашому земному житті, ніж той час, який ми присвячуємо на участь у Божественній Літургії.

Отже, завжди маючи на увазі ці священні істини та постійно усвідомлюючи величні духовні дари, які даруються нам, тоді коли ми про них попросимо, завжди намагаймося сумлінно брати участь у богослуженнях у нашій парафіяльній церкві з великою побожністю та натхненням.

Відділ у справах покликання

Що для мене означає активна участь у недільній Літургії, якщо я відвідую її, як усі інші? Перша вимога – це присутність на Літургії. Нам слід відвідувати богослуження, тому що наша присутність є виявом нашої віри для інших членів парафіяльної спільноти. Друге – це необхідність активної участі у богослуженнях. Слухання Слова Божого – це ключовий момент активної участі у Євхаристії. Наша позиція під час Літургії не повинна бути пасивна, але активна, включаючи уважне слухання. Коли Господь промовляє, нам слід Його слухати. Згодом, найголовнішим моментом нашої активної участі є прийняття Св. Причастя. Чи ми зможемо пояснити нашим друзям чим є Євхаристія у нашому житті, чи нам буде важче це висловити, однак віра і благоговіння, які ми виявляємо до Св. Євхаристії, промовлятимуть голосніше, ніж будь-яке словесне пояснення. У нашому житті найкращим прикладом чи найкращою заохотою може бути лише особистий приклад. Наша присутність на літургійних богослуженнях є найкращим свідомством нашої віри у Бога. Лише у Божій присутності ми можемо відкрити для себе наше покликання у житті. Тому нам слід себе запитати:

- ♦ Чи я даю добрий приклад християнського життя для інших?
- ♦ Чи своєю участю у богослуженнях, які служаться у моїй парафії, я даю добрий приклад для наслідування іншим?
- ♦ Чи я надихаю інших наслідувати Христа?

Відділ Релігійного Виховання і Катехизації

Катехизм УГКЦ, “Наша Пасха”, говорить про Божественну літургію в наступних словах:

“Вершиною богослужбового життя Церкви є Божественна Літургія (з грецької літургія – «спільне діло») – служіння Бога людям і людей Богові. На Божественній Літургії (або Службі Божій) Бог Отець уводить нас у повноту Свого життя, даруючи нам Свого Сина. Син же дарує нам Себе Самого на поживу в трапезі Слова й трапезі Тіла й Крові, щоб ми стали з Ним «співітелесні та співкровні» 288 й мали участь у Його Божестві. Церква, приймаючи цей дар Христовий у Святому Дусі, відповідає Йому приношенням себе самої, щоб Він жив і діяв у ній як у своїм Тілі. Отак Христос, Глава Церкви, разом із Церквою, яка є Його Тілом, приносить Отцеві у Святому Дусі хвалу й благодарення за здійснене спасіння.” (#344)

У Божественній Літургії, Бог приходить до нас, а ми йдемо до Нього. Через трапезу Слова та через трапезу Євхаристії, ми творимо «одне», і це дозволяє Богові діяти через Церкву (ми є церква) - діяти через нас у світі. Ми ділимося усім, що одержали під час Літургії зі світом. Ділившись собою, дозволяємо Богові торкатись других.

- ∴ Як можу, у праці, у школі, у громаді, дозволити Богові спілкуватися з другими через мене?
- ∴ Як можу заохотити і допомогти другим краще пізнатись з Божим словом і Божим життям?
- ∴ Чи вірю, що через Христа моє спасіння вже запевнене, і як впливає ця віра на моє щоденне життя?

Молодіжна Рубрика

Приклад перших християн

Книга Діянь Апостольських описує перших християн як тих, які "постійно перебували в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба і в молитвах" (Дії 2, 42). Цікаво, як би описав цей автор сучасних християн, коли б він жив тут, з нами, в двадцять-першому столітті?

Найважливішим аспектом християнського життя є Євхаристія. Його "джерело і вершина" (LG11). Ми, як церква, разом святкуємо Євхаристію під час Божественної Літургії, наслідуючи заповідь Христову дану під час Останньої Вечері: "Чиніть це на мій спомин" (Луки 22, 19). Під час цього святкування ми споминаємо "все, що ради нас сталося" (Літургія Св. Йоана Золотоустого) з нашим Спасителем. Як християни, ми є запрошені святкувати Євхаристію якомога частіше, особливо в неділі і в свята. Також, у нас є обов'язок запрошувати наших друзів християн робити так само.

Маючи перед собою приклад перших християн з Книги Діянь згаданий вище, давайте запитаємо себе наступні запитання:

- ☞ Чи я відвідую Службу Богу кожної неділі та у свята?
- ☞ Чи я пригадую про цей обов'язок моїм друзям християнам?
- ☞ Чи я, особисто, беру активну участь у святкуванні в церкві?

На завершення, давайте помолимося, що вже згадуваний приклад з книги Діянь надихнув нас брати більш повну участь в літургійному житті наших парафій, особливо, у Божественній Літургії.

Відділ у справах священничого виховання

Дорогий священнослужителю, служи цю Божественну Літургію, як твою першу, останню та єдину Літургію, яку тобі доведеться служити. Який гарний вислів! Чи уявляєш собі, коли Літургія, яку ти служитимеш, стане єдиною, яку тобі доведеться служити? У кожного священника глибоко в серці залишаються спогади про його першу Літургію після прийняття Таїнства Священства. Який неповторний досвід! Які радісні та молитовні почуття! Дуже вагомим для Вселенської та місцевої Церкви є служіння кожним священником Євхаристійної Жертви. Якщо священник є сповнений віри у Євхаристійну Таємницю, якщо він є людиною молитви та роздумувань, якщо він із благоговінням торкається до Тіла і Крові Христової, якщо він дотримується літургійних норм Церкви, тоді благословенною можна вважати цю місцеву спільноту у якій та за яку приноситься ця Жертва.

Нам священникам усім слід усвідомлювати нашу приналежність до славної традиції. Рання Церква "постійно перебувала в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба й молитвах" (Діян. 2:42). Наша особиста набожність до Євхаристії та літургійного життя повинна бути очевидна. Лише тоді, кожна Божественна Літургія, яку служимо, буде для нас та для вірних пережиттям віри, яку сповідується та передається, пережиттям надії, яку підкріплюється, та пережиттям любові, яка розпалюється та поширюється.

- Чи я пригадую радісні почуття, які переповнювали мене як священника на моїй першій Божественній Літургії?
- Чи я веду мою парафіяльну спільноту у літургійному житті Церкви, даючи особистий приклад побожності?

Відділ у справах Дияконії

У своєму Пастирському Листі, Блаженніший Святослав пригадує нам, що у щотижневій участі у Божественній Літургії слід вбачати не обов'язок, який на нас лежить, але радше дар від нашого Господа, який палко бажає зустрічі з нами, щоб обдарувати нас своєю благодаттю та любов'ю. Те, що нам приносити найбільшу радість та відчуття важливості у нашому житті – це наші особисті взаємини з Богом та з іншими. Подібно, як наше суспільне життя опирається на спілкування, так і наші духовні відносини базуються на наших приватних та спільних молитвах. Ранні християни зазначали, що християнин без молитви, наче риба без води, тобто без молитви наше духовне життя не може існувати.

Якщо ми розмовляємо лише, щоб розмовляти, тоді наша розмова не матиме жодного значення. Однак, коли ми ділимося між собою найважливішими речами, тоді через нашу розмову ми зростатимемо у кращому розумінні себе самих та наших ближніх. Одкровення – це коли Бог промовляє до нас, а нашу відповідь на це Боже одкровення ми висловлюємо у нашій молитві. Св. Ніл Син пригадує нам, що "молитва – це розмова душі з Богом... лік на журбу й оспалість, піднесення розуму до Бога. Як хліб служить за поживу для тіла, а чесноти – для душі, так духовна молитва є поживою для розуму". (Про молитву)

Через нашу особисту та спільну молитву, а також через прийняття Св. Таїнств, Бог не лише виявляє Себе нам, але починає ділитися з нами благословенням Його Божественного Життя, власне, тому молитва є така важлива у нашому християнському житті.

Відділ у справах родинного життя

Кульмінацією християнського життя родини, парафії та кожного християнина є прийняття Св. Причастя, яке відбувається на Літургії. Для практикуючого християнина, поєднання з Христом у Євхаристії, означає початок божественного життя. Тому, душею парафіяльної спільноти є Літургія, на якій "єдиними устами і єдиним серцем" спільнота вірних зустрічається з Богом.

Сім'я як «домашня Церква», своїм первинним завданням має обов'язок передавати віру та любов до богослужень своїм дітям. Все це ми зможемо осягнути лише через приклад нашої повної участі у Літургійному житті парафіяльної родини. Навіть, якщо наші діти ще не усвідомлюють величчя та вартості богослужень, то наша присутність має навчати їх про важливість цієї участі та спонукати до засвоєння ними цих вічних цінностей.

Сучасні родини потребують прикладу, який захоплює, надихає та дозволяє зрозуміти важливість участі у літургійних богослуженнях. Адже, в Літургії, родина зустрічає живого Христа і, черпає натхнення бути прикладом для інших. Важливо, щоб якнайбільше сімей разом у колі парафіяльної спільноти брало участь у літургійному житті Церкви. Настав час, серйозно усвідомити, що сьогодні, у нашому суспільстві, насправді можна жити Євангелієм та літургійним життям Церкви як індивідуально так і як родина, яка творить живу парафію.

- ▶ Чи я та моя родина беремо повну участь у недільній Євхаристії та літургійних богослуженнях парафії?
- ▶ Чи ми розуміємо яким духовним кормом та натхненням вона служить для кожного з нас у наших щоденних працях та турботах?
- ▶ Чи ми усвідомлюємо яку роль відіграє Недільна Євхаристія, довкола якої будується жива парафіяльна спільнота, яку складають числені родини та поодинокі парафіяни?
- ▶ Чи ми усвідомлюємо, що саме, Літургія є місцем зустрічі моєї та твоєї родини з Живим Христом?